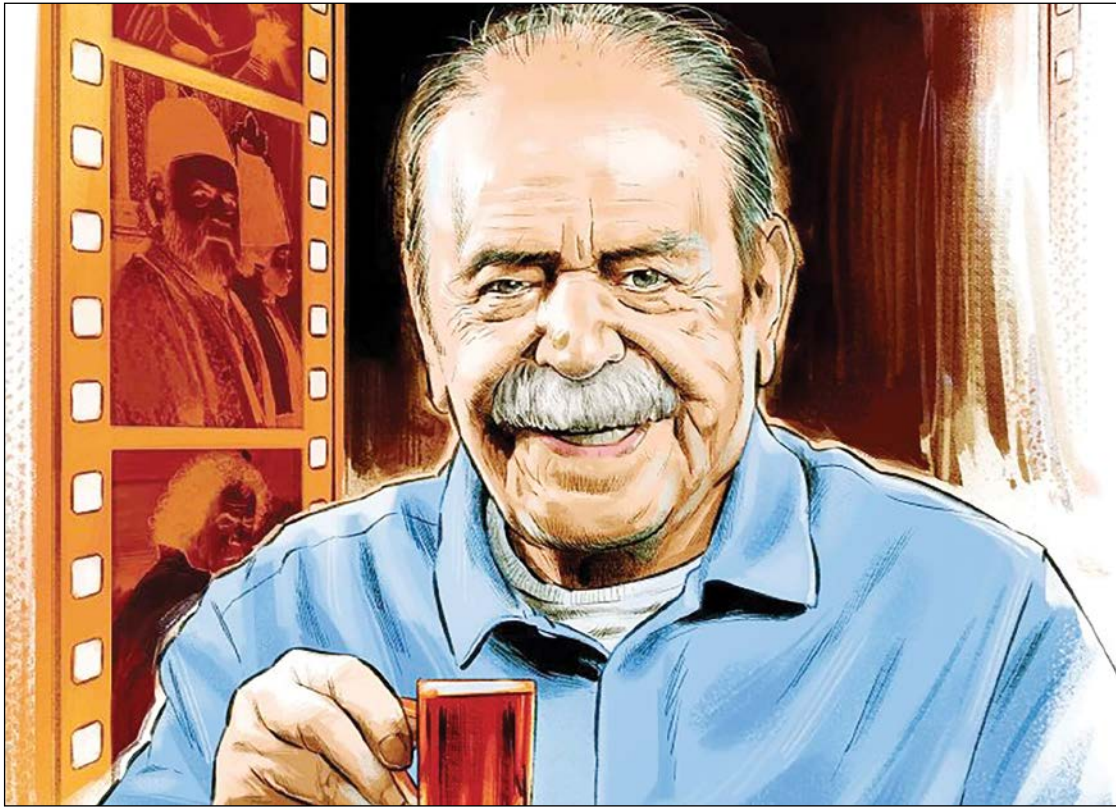




کشاورز در خانه اش تلویزیون نداشت، وقتی از او پرسیدیم کدام اثرش را بیشتر دوست دارد، چه فیلم هایی می بیند و بازی چه کسانی را بیشتر دوست دارد، گفت: من کتاب می خوانم! و هیچ وقت حتی بازی های خودم را هم تماشا نکرده ام و کلاً اهل تلویزیون دیدن نیستم

مرور یک دیدار با محمدعلی کشاورز، در سالمرگ این هنرمند برجسته

با افتخار؛ متولد ایران



دعوت کرد اما ضمن تشکر از محبت او گفتیم: من به جز وطنم ایران، در هیچ جای دنیا کار نمی کنم.

یک عمر با سعدی

زندگی برایش چه شکلی است و شبیه چیست؟ در برابر این سوال لبخند زد: «خوشحالم که یک ایرانی هستم و هرچه هم دارم از مردم خوب کشورم است. کشور سعدی و حافظ و فردوسی، به جوان ها همیشه می گویم سعدی بخوانید. سعدی در آدم معجزه می کند.» و بیٹی از سعدی خواند: گفتیم عشق را به صبوری دوا کنیم / هر روز عشق بیشتر و صبر کمتر است... هنوز هم همین است... هر روز عشق بیشتر و صبر کمتر است.

آرزوهایی از ته دل برای مردم ایران

او عاشق ایران بود. می گفت: این سرزمین و هر چه دارد حاصل تلاش آنهایی است که قبل از ما بودند و در برابر هر مشکلی هم ایستادند و ایران را حفظ کردند تا امروز کشور ما باشد. کاش بچه هایی که تئاتر و کار هنری می کنند، اول مملکت خود را بشناسند و درباره فرهنگ و ادبیات و هنر ایران به طور مرتب مطالعه کنند و بروند همه جای کشور پهناورمان را ببینند. ایران، گلستانی خداداد است. امیدوارم همه دست به دست هم دهند و برای مملکت خودمان کار کنند، نه این که چشم مان به فرنگی ها باشد که دارند چه می کنند.



۲۵ خرداد بود که درگذشت، دو ماه قبلش وقتی دیدیم، نمی شود راهی خانه اش شویم برایش گل فرستادیم و کیک و او هم عکسی فرستاد از خودش در حال فوت کردن شمع و به ما گفت ۹۰ ساله شده و حس می کند ۹۰ سال خوشبخت بوده است. حالا دو سال از سالمرگ محمدعلی کشاورز پدرسالار محبوب ما می گذرد. دو سال است که او در قید حیات نیست و دو تا شمع از دنیای ما که زنده ایم، جا مانده است. آنچه می خوانید مروری است بر برخی پرسش و پاسخ های آخرین دیداری که داشتیم، آخرین دیدار قبل از آمدن کرونا. حیف که او این روزها در دنیای ما نیست.

کشاورز در خانه اش تلویزیون نداشت، وقتی از او پرسیدیم کدام اثرش را بیشتر دوست دارد، چه فیلم هایی می بیند و بازی چه کسانی را بیشتر دوست دارد، گفت: من کتاب می خوانم! و هیچ وقت حتی بازی های خودم را هم تماشا نکرده ام و کلاً اهل تلویزیون دیدن نیستم. بیشتر دوست دارم مطالعه کنم و از این کار بسیار لذت می برم. چون فیلم هم نمی بینم، نمی توانم بگویم بازی چه کسی را دوست دارم اما مطمئنم هم میان بازیگران جوان و هم باتجربه هستند کسانی که بدرخشند و هنر این مملکت را حفظ کنند. امیدوارم شرایط کار روز به روز برایشان بهتر شود و بتوانند آثار بهتری ارائه کنند.

بازی کنار آنتونی کوپین

کشاورز از معدود بازیگران ایران بود که با دو نفر از برجسته ترین بازیگران تاریخ سینمای جهان همبازی شده بود، یکی آنتونی کوپین در فیلم «کاروان ها» و دیگری ماکس فون سیدو در فیلم «صحرای تاتارها». البته بخش هایی از هر دو فیلم در ایران فیلمبرداری شد. مرور این همکاری های افتخارآمیز کشاورز را حسابی سر ذوق آورده بود. او می گفت: یکی از بهترین همکاری های دوران بازیگری من هم با آنتونی کوپین، بازیگر برجسته و توانای سینمای جهان بود. سال ها بعد او را به طور اتفاقی در انگلیس دیدم و او مرا برای زندگی و بازی در تئاتر و سینما نزد خودش

سرمقاله

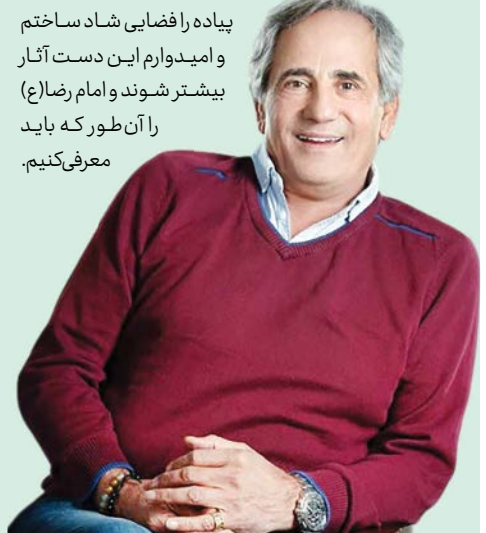
هیچ کس دست خالی بر نمی گردد

همیشه شور خاصی برای زیارت امام رضا(ع) دارم و با دلم راهی سفر می شوم. این شور و علاقه دلایل مختلفی هم دارد، یکی این که پدرم مشهدی بود و در خواجهربیع دفن است، رفتن به مشهد سرزدن به پدرم هم هست اما باید بگویم ارادت خاصی هم به امام رضا(ع) دارم، چون هیچ وقت بی جواب و دست خالی از حرم برنگشته ام. آن قدر که نام شرکت فیلمسازی ام را «تصویرگران آستان هشت» گذاشته ام. من خیلی از آقا حاجت گرفته ام اگر بیشتر بگویم ریا می شود اما چیزهایی گرفته ام که در تصورم نمی گنجد و باور نمی کردم گفتنش به امام همانا و برآورده شدنش هم همانا....

به همین عشق بود که فیلم تلویزیونی «پای پیاده» را با موضوع زیارت کارگردانی و تهیه کردم، در این فیلم چند نفر تصمیم دارند با پای پیاده از روستایی به زیارت امام رضا(ع) بروند که در راه با یک سری از افراد برخورد می کنند و ماجراهایی برایشان پیش می آید و... این تله فیلم هنوز هم از شبکه های مختلف پخش می شود و مردم دوستش دارند. در کل هر کاری که برای امام رضا(ع) ساخته شده، مورد توجه مردم بوده است چون همه امام را دوست دارند و با قلب شان هر آنچه مربوط به ایشان است را دنبال می کنند.

اما به نظرم کوتاهی در این عرصه زیاد است، مثلاً در خود مشهد کم نیستند شرکت و مؤسسات پردرآمد اما آیا اسپانسر ساخت کارهای تصویری درباره امام می شوند یا نه؟ جواب این سوال را تقریباً همه می دانیم و بارها درباره اش حرف زده ایم. تعداد آثار زیارت مشهد هم می گوید این شهر درآمد خوبی دارد البته به برکت امام رضا(ع) و به نظرم اهالی شهر، خودشان باید بخواهند به این موضوع پرداخته شود و هنرمندان و اهالی سینما و تلویزیون را بیشتر به این شهر بکشانند و بخواهند با نگاه های تازه به امام مهربان ما پرداخته شود.

من همیشه می گویم چرا باید در فیلم ها و سریال هایی که در حرم تولید می شوند، همه گریه کنند؟ چرا چنین اتفاقی رخ می دهد؟ این همه آدم به حرم می روند و دست خالی بر نمی گردند، این همه مهربانی و کرامت را چرا نباید نشان دهیم و به مخاطب بگویم جز گریه حاجت مندان، لبخند آنها هم که حاجت شان برآورده شده یا شفا گرفته اند بخش بزرگی از خاطرات زائران و دوستداران امام را تشکیل می دهد. برای همین هم پای پیاده را فضای شاد ساختم و امیدوارم این دست آثار بیشتر شوند و امام رضا(ع) را آن طور که باید معرفی کنیم.



زینب مرتضایی فرد
روزنامه نگار